demà

"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

Lliga Comunista Revolucionària — Països Catalans, Desembre, 1988 — Nº 56 — Preu: 40 Ptes./2FF.

VAGA GENERAL: UN PAS

Ha estat el "Plan de Empleo Juvenil" el motiu formal. Està be que sigui aquest, però podria haver estat qualsevol altre. Motius n'hi havia, n'hi ha i en seguiran havent en el futur. Per dir-ho breu: la Vaga General del 14 de desembre és necessària. Suficient? No, ni molt menys.

L'enemic és fort encara. Quedarà debilitat, cert. Perdrà aquesta batalla, segur. Però moltes més lluites i molta més força acumulada seran necessàries per a vèncer i doblegar a l'enemic. Anar-lo debilitant i enfortir la moral de la classe treballadora i de la joventud, són elements imprescindibles per tal d'arribar a guanyar definitivament. La guerra no solament és dura, també és llarga. La lluita de classes és la guerra més llarga que coneixem.

Guanyar una batalla, tothom ho sap i diu, no és guanyar la guerra, però quantes més batalles guanyem més difícil serà que puguin impedir-nos la victòria.

Concentrem forces pel 14 de desembre, debilitem el màxim possible el govern i tot el que té al darrera. Pensem també com seguir fustigant l'enemic després del 14-D. La Vaga General d'aquest dia, ja ho hem dit, és necessària, no suficient.

Dediquem-nos ara a guanyar aquest episodi. Quan millor ho fem, més ben preparats estarem per a seguir lluitant.

La lluita és llarga, però val la pena fer-la.

Recorda: TAMBÉ SON POLICIES

La guàrdia urbana, els munipes, els "pitufos", algutzirs de comèdia i poca volada. Això pensàvem molts a l'època de la transició, en la que el punt de mira posat en els cosos repressius amb majúscules ens féu oblidar aquest cos policial, al seu temps gros i confoi, que eren els policies locals. Adhuc des de certs sectors hom els donà carta de ciutadania, com dient que són d'aquí, més del poble o menys bèsties. El temps, que és un pesat en això de treure raons, ha obligat a reconsiderar postures.

El postfranquisme arribà amb dos cosos policials, la "nacional" i la guàrdia civil, molt centralistes, molt militars i molt prepotents a més de potents.

El demés era quincalla. Però aparegueren els ajuntaments democràtics, l'autonomia municipal, les regidories "d'interior" i la voluntat d'enfortir les comissaries municipals o inspeccions. Com en el seu moment la policia local era pobra i escassa, gairebé ningú no es preocupà d'exigir responsabilitats franquistes o depurar els comandaments més recalcitrants i feixistes dels sergents (veritable institució) i caps i sots-caps dels munipes. El fonamental era augmentar el nombre d'agents o comprar-los cotxes i motos noves. Més endavant, amb el comandament intacte i el cos més inmens, sobre tot a les grans ciutats però no només, arribà el vendabal ideològic de la inseguretat ciutadana i l'exigència constant i burxeta de la presència policial.

Això valgué per a totes les policies però molt especialment per a la municipal, que va créixer en nombre, especialització, equipament i poder mentre els capos de la pilula seguien essent fonamentalment els mateixos, alguns d'ells arribats directament de l'exèrcit o de la guàrdia civil. En qualsevol cas ascendits, formats i programats en l'entramat del poder local i policial del franquisme. A tots ells se'ls hi van quedar els pitjors tics i se'ls pujà al cap! llur nova posició de garants de l'ordre, donat l'increment pressupostari i dotacional amb el qual van arribar a comptar.

Un lleuger inventari de greuges: els "legals"

A Barcelona, ja fa temps que l'equip socialista d'en Pasqual Maragall, amb un ex-psuquero a càrrec de la guàrdia urbana, intentà la remodelació del cos, sota l'eufemisme del modernització. Una de les seves més genials invencions fou el "Gespa", el grup especial de la guàrdia urbana, al qual van dotar de porres llargues, cascs blancs i fusells bocamuts. El seu paper, amb aquest abillament, no podia ésser altre que el que poc a poc va anar complint. Ja els vam veure en dos Sant Jordis i una Diada. Fa poc, el "Gespa" tornà, després de les pertinents ordres del regidor corresponent, en Joan Torres, tinent d'alcalde "d'interior" a actuar amb contundència. Hi havia una protesta de veïns de Nou Barris contra la política de desallotjaments prevista per l'ajuntament en el tema del II Cinturó. Els manifestants, com s'acostuma fer en aquests casos, van tallar el tràfic i la urbana que per això està segons l'alcalde, s'emprà a fons deixant un saldo de dotze veïns ferits, entre ells un fotògraf de premsa al qual detingueren, en un intent de pressió envers el diari per al que treballava, prometent deixarlo en llibertat si s'assegurava benevolència en el tractament de la càrrega als "papers".

A Lleida, el cap (sheriff el diuen) dels "monillos" és en Francesc Freixes, al qual els col.legues ja diuen Pinofreixet. Aquest home, autoqualificat d'independent, representa l'essència de la dreta recalcitrant de Lleida i està (estava a hores d'ara) de tinent batlle de la urba previ pacte amb els regidors de CiU. Donca aquest home un dia emprengué una croada "sol davant del perill (les paraules van ésser seves) contra el soroll, les drogues i els xoriços". Allò esdevingué una xarxada continua de tots els antres, crestes i xibeques que hi rondéssin. Fa pocs dies dos urbans la van emprendre contra un xaval jove sense més argument, el van detenir durante vàries hors i el van curar "com escarment". No van saber explicar perquè. Almenys "l'escarmentat" presentà denúncia i el forense pogué testimoniar mals tractaments.

Una altra de les pràctiques habituals dels comandaments de la policia local és la d'impedir qualsevol mena d'activitat sindical que faci olor a esquerres com pot ésser UGT! i CCOO. En aquest sentit hi ha hagut denúncies sindicals, almenys, a St. Coloma, Viladencas, Barcelona, Sant Vicenç dels Horts i Sant Feliu de Guixols.

Els il-legals

I continua la refosa de dades. Per abusos deshonests o encalç sexual contra dones dins del cos de la Urbana han estat o condemnats o separats dels seus llocs el sots-cap dels munipes de Palamós i un escap de Mataró (on per cert la urbana se les porta). Per diversos actes delictius lligats amb el tràfic de drogues o el robatori o l'apropiació de fons públics han estat processats els caps de Vilanova i la Geltrú i Sant Feliu de Guixols, el cap d'El Masnou, qui per altra banda és un odiat enemic de l'esquerra independentista del poble, la qual havia demanat reiteradament la seva destitució, el sotscap dels urbans de Lloret i un sergent de Premià de Mar. Sis munipes que havien estat suspesos d'ocupació i sou per l'ajuntament de l'Hospitalet per simular l'afusellament d'un jove al qual acusaven d'haver trobat robant, han tornat com si no res als seus llocs, recomanats pels seus superiors (algú dels quals en el seu moment va defensar una candidatura de la Urbana molt corporativista lligada a la ultradretana Fuerza Nacional del Trabajo, una de quines reivindicacions fonamentals fou la readmissió dels sis salvatges) y ben vists per tots els grups municipals llevat d'IC.

En fi, hi ha més coses, pero per no cansar, només tres exemples de les mañes policials que s'estan muntant o s'han muntat a les localitats, a la calor del creixement, de les policies locals. A Mataró, no fa gaire, la fiscalia investigà un grup que actuava a tot el Maresme sota el nom de ERT 27, dedicant-se a vigilàncies nocturnes d'empreses i locals, previ pagament, malgrat els responsables del grup deien que es movien amb finalitats altruistes. Aquest esguerro de vigilants no jurats estava intimament lligat amb la guàrdia urbana de Mataró, que li oferia ajut logístic, humà i el que s'escaigués. A Mataró fa més temps, s'acusà el cap de la guàrdia urbana d'estar embolicat en trames ultradretanes i de tenir certes responsabilitats en l'existència d'un camp de tir il.legal on s'entrenaven reconeguts fatxes. A l'Hospitalet encara no ha sortit del tot a la llum pública l'existència d'un grup bessó al de Mataró de la policia municipal, que es dedica a vigilar "en periode no laboral i donada l'experiència que en això tenen els agents" el polígon industrial de Bellvitge, en previsió d'atracaments o robatoris i previ pagament d'un cànon. Alguna denúncia ja n'hi ha hagut i és possible que en poc temps salti una llebre (malgrat la meva confiança sempre és escassa). A Vilanova i la Geltrú, que també té un historial de por en el tema que ens ocupa, un agent fou detingut de paisà a un club de carretera acusat de la mort d'un home. S'ha dit que el municipal exercia les feines de vigilància nocturna del local i que se li anà la mà. Finalment, a Figueres, dos municipals dedicaven les seves hores lliures a realitzar el seguiment de morosos d'una empresa i a "convèncer-los" del pagament dels seus deutes. Foren agafats "in fraganti" i suspesos d'ocupació i sou durant sis anys. I aquest recompte, repetim, només ho és d.un periode de sis mesos i d'allò que per descuit policial, per casualitat o per rebot ha estat denunciat i condemnat. Es probable que resulti feixuga la lectura d'aquest receptari però almenys refersca la memòria d'un grup que ha crescut i ningú no sap com, sense que els revolucionaris li dediquéssim "l'atenció" que es mereix.

Juan

Polèmica amb el company Carles Castellanos

A finals de setembre vàrem rebre una segona carta (la primera ja va ésser publicada a l'anterior número de DEMA*) del company Carles Castellanos. Unes setmanes després li enviavem la resposta del Comitè Executiu Nacional de Catalunya del nostre partit. En aquesta carta li adjuntavem l'article publicat al* COMBATE *posterior a la Diada d'enguany. Ens ha semblat interessant reproduir aquí, al costat de les dues cartes mencionades, alguns paràgrafs, els més significatius pel que fa a la polèmica encetada pel company C.Castellanos, del citat article aparegut al* COMBATE.

"Les manifestacions de les forces revolucionàries, en el seu conjunt, han comptat amb una participació bastant més petita que l'any passat. Hi ha que afegir la gravetat dels enfrontaments físics entre els dos sectors del MDT, amb la seva repercusió negativa en molts aspectes.

En aquestes condicions, els mitjans de comunicació del sistema, els autonòmics i els centrals, han tingut moltes més facilitats per a subratllar els enfrontaments entre "els independentistes", els actes violents posteriors a la manifestació, etc i ignorar completament la manifestació i els actes polítics. Com era d'esperar, a la "festa" reaccionària s'han afegit també, per tal de treure el seu boci, la resta dels components del "Front d'Ordre", Iniciativa per Catalunya i ERC.

Els aspectes possitius de la Diada han quedat enfeblits per aquests elements negatius. La necessitat d'una reflexió rigurosa de totes les forces revolucionàries i independentistes és imprescindible per tal de poder aspirar a modificar aquesta situació(...)"

"(...) Cal situar en tota la seva gravetat i repercusió per al conjunt de les forces revolucionàries, els enfrontaments del Fossar. Però també cal una reflexió més general, no per a minimitzar una qüestió tan lamentable, però si per tal de comprendre que aquest 11 de Setembre ha possat en evidència unes realitats i unes dinàmiques que venen de més lluny. Reflexió que tampoc pot quedar minimitzada i molt menys reduir la majoria dels problemes a una sola qüestió i a unes forces polítiques, per a treure unes rendes, tan dubtoses com oportunistes (...)"

"(...) En aquestes condicions, la ruptura amb actituts arrogants o hegemonistes, la necessitat de mantenir i aprofondir la unitat i coincidència aconseguida per la Crida, el MEN, el MCC i la LCR és, apart d'altres consideracions, una exigència de la situació defensiva en la que ens hi trobem.

Els fets del Fossar incideixen de forma fortament negativa en tots els contextes, però particularment en aquest. Es de poc interès assenyalar uns "culpables". La qüestió fonamental és que són uns fets inadmisibles entre forces radicals. Fets que són utilitzats abastament contra el moviment revolucionari català. Es necessari que no tornin a repetir-se. No hi ha dubte que no serà fàcil, perquè acompanyant a una miopia política evident s'hi afegeix, pensem que de forma important, una educació política hegemonista i excloent, que parteix de la consideració de la pròpia organització com "l'única revolucionària" i destinada no solament a dirigir hegemònicament sinó a considerar a les altres forces com "inconseqüents" i, fins i tot, enemigues del "partit-guia".

Tant de bo que la lliçó del curs passat i d'aquest 11 de Setembre, més particularment, sigui entendre que l'avantguarda revolucionària catalana no resta reduïda a una organització determinada, sino que la seva composició i efectius són més variats, i engloba a vàries organitzacions polítiques. I que el moviment revolucionaria català té sectors socials amb sensibilitats diferents, objectius motrius i emancipatoris diversos. Per tant, juntament al reforçament polític de cada organització, és necessari un esforç i una orientació d'aproximació, de superació de la heterogeneïtat dels objectius i sensibilitats, que vagin cimentant un moviment revolucionari globalment emancipador".

(COMBATE nº 459, 22-9-88)

Entorn de la clarificació política sobre l'Onze de Setembre

Presó d'Alcalá-Meco (Espanya)
21, setembre, 1988

Companyes i companys de la LCR:

M'adreço novament a vosaltres per fer-vos arribar algunes consideracions crítiques que en certa manera vénen a contradir en la pràctica algunes de les observacions que us feia al voltant dels documents del vostre passat V.è Congrés.

Allí recordo que valorava prou positivament dos aspectes concrets:

Per una banda el posicionament clar de la LCR d'oposició (sobre el paper) a tot plantejament de front amb la burgesia catalana.

I d'altra banda, una actitud positiva de la vostra organització, la del *"rebuig a tota ombra de sectarisme".*

Doncs, dissortadament, us haig de comunicar que la informació apareguda a l'Egin del 12 de setembre referent a la Diada, informació signada per una persona prou representativa (Joan Retana), m'ha decebut profundament, ja que, en lloc d'ajudar a clarificar políticament la situació d'acord amb una suposada línia revolucionària, sembla que es proposi tan sols d'alimentar la intoxicació informativa amb objectius justament sectaris.

Una llàstima!

La nostra resposta

Barcelona, 20 d'octubre de 1988

Estimat company:

Ens ha causat una gran sorpresa rebre la teva carta del 21 de setembre en la qual fas una sèrie de consideracions sobre l'article d'en Joan Retana aparegut a l'Egin del 12 de setembre. Tal com ens demanes, la carta serà publicada al *DEMA*. Però volem tractar d'aclarir un seguit de punts relatius a aquest assumpte.

En primer lloc, deixar clar que les nostres posicions i valoracions polítiques cal buscar-les en els documents i la premsa de la LCR, i no en altres publicacions. Pel que fa al cas que ens ocupa, et remetem a l'article *"Septiembre gris"*, aparegut al *COMBATE* 459 (te l'adjuntem). Ara bé, més enllà d'això, rellegint l'article en qüestió, no hem sabut trobar quina o quines de les coses que s'hi diuen poden haver-te resultat molestes. Ens agradaria que ens les indiquessis concretament. En tot cas, no compartim la qualificació de l'article com a "intoxicador", i a més creiem que la utilització de termes com aquest no permet avançar cap a cap mena de clarificació, si no s'argumenten més concretament. Tampoc creiem que l'article contingui cap afirmació que permetí posar en dubte la nostra oposició a cap mena de front amb la burgesia catalana, el nostre rebuig del sectarisme i molt menys el caràcter revolucionari de la nostra política. Pensem que totes aquestes coses han estat prou provades durant molts anys.

En especial, volem remarcar que el combat contra el sectarisme ha estat i és per a nosaltres una qüestió fonamental. La LCR s'esforça quotidianament per incrementar la col.laboració i l'acció conjunta de les forces revolucionàries catalanes. Aquests esforços tènen a vegades resultats bastant limitats. Això no sols és degut a les diferències polítiques i ideològiques que existeixen, ni tampoc a l'interès -totalment positiu- de cadascuna de les organitzacions per enfortir-se com a tal. Creiem que en el si de l'esquerra revolucionària i independentista persisteixen encara vells tics sectaris que tots hem de fer el possible per corregir.

Esperem rebre aviat notícies teves i poder aclarir ràpidament qualsevol malentès que hi pugi haver, en la perspectiva de continuar endavant amb el debat i la col.laboració fraternals entre el MDT i la LCR. Mentrestant, rep la nostra solidaritat i una forta abraçada.

C.E.N.C. de la Lliga Comunista Revolucionària

A la Vaga General

QUIN PAL DE PLA!

Expliquen contes de fades. Contes dolents. Diuen que és millor tenir els joves "treballant" (més sincer seria parlar d'esclavisme més o menys sofisticat) que al bar o perdent el temps pels carrers. Expliquen que la joventut trobarà més fàcilment feina. I així, mentida rera mentida, utilitzen tot el poder dels mitjans de comunicació i de la demagogia per enganyar a una part del poble (jugant també amb la inevitable desinformació d'un bon nombre de gent)... En definitiva, el Plan de Empleo Juvenil (PEJ) serà motiu per a que el PSOE emiteixi les deformacions i grolleries més grans.

El 14 de desembre es prepara una prova de força: a un costat la classe treballadora i la joventut, a l'altra, el govern, la patronal i el més reaccionari d'aquesta societat. Serà només una batalla de les moltes que caldrà fer, però serà una batalla important.

Cada dia que passa, el PSOE es supera i ens sorprèn amb noves meravelles. Sempre, des que van començar a manar l'any 1982, la seva política ha estat fer tot el possible per a afavorir la burgesia, posar-li les coses ben fàcils i augmentar els seus beneficis. Això s'ha concretat en la reconversió industrial (que va deixar al carrer milers i milers de treballadors i treballadores), el retall dels diners públics destinats a serveis socials, la limitació dels salaris, etc.

D'aquesta política del govern del PSOE també n'ha estat una part molt important l'anomenada "política d'ocupació". Aquesta política, com la resta, ha estat enfocada sempre a assegurar que els empresaris aconsegueixin fer més diners amb el mínim cost possible i en les condicions més favorables. Han potenciat el treball precari, els contractes temporals i uns sous de misèria. S'han fet el boig davant l'extensió de l'economia submergida.

I la principal víctima d'aquesta política ha estat la joventut. La meitat de la gent que es troba en atur són joves, i 1 de cada 2 joves està en atur. Dins del conjunt, les dones joves son el col.lectiu més castigat per la situació.

...i només faltava el PEJ

Ara, poer si fos poc, aquest govern que assegura ser socialista i obrer se'ns despenja amb el PEJ "Plan de Empleo Juvenil" (això sí, amb el suport entusiàstic de Convergència i Unió; la burgesia catalana sap el que es fa). El que dèiem: el PSOE es supera cada dia que passa. Ara ja han perdut qualsevol resta de vergonya i ens encolomen un pal de pla, que no hi ha per on agafar-lo, si no és per llençar-lo a les escombraries. Per resumir, el PEJ consisteix en un seguit de mesures (amb el consens de les Joventuts Socialistes, que normalment serveixen per rentar-li la cara al PSOE per l'esquerra, però que a l'hora de la veritat, com ara, saben posar-se ben bé del costat dels seus pares polítics), que volen institucionalitzar la sobreexplotació de la joventut i enfrontar-la amb la resta de treballadors i treballadores.

Per explicar-ho ràpid, les mesures que preveu el PEJ són:

-Donar feina a joves de 16 a 25 anys, que no hagin treballat més de 3 mesos en els 2 darrers anys. Tindran una "relació laboral especial", és a dir, no entraran en la negociació col.lectiva com la resta de gent. Això, d'entrada, és una forma d'impedir que defensem els nostres drets i interessos.

-Lligat amb això, el sou que rebrem serà el Salari Mínim Interprofessional, que vol dir unes 27.000 peles al mes per la gent de 16 i 17 anys i 40.000 per la de 18 o més. Un mètode descarat de proporcionar mà d'obra barata als empresaris. I a més una manera d'enfrontar la gent jove amb els treballadors i treballadores adultes, ja que ens utilitzaran per treure'ls-hi llocs de treball. També es discrimina la resta d'aturades i aturats, que resten condemnats a seguir sense feina.

-Naturalment, el contracte és eventual, amb un màxim de 18 mesos. Només es pot renovar una vegada. Es a dir, si et rebotes i no fas bondat, et quedes al carrer (poden contractar una altra persona en les mateixes condicions, si volen); i fins i tot si et sotmets i et portes bé, tornes a estar al carrer al cap d'una temporada.

-Els empresaris no hauran de pagar la Seguretat Social, tindran ajuts econòmics per cada contracte i els rebaixaran els impostos... En total, cobraran al cap de l'any més peles que les que els hi representa el sou de la persona jove contractada.

-En aquestes condicions, les feines que hi hauran seran de baixa qualificació, sense cap valor formatiu ni cap relació amb els estudis.

En conclusió, el PSOE vol preparar carn fresca per a la burgesia, substituir llocs de treball fixes per eventuals, i enfrontar els i les joves amb la resta de gente aturada. Però aquest cop no han pogut enganyar ningú. Per això tothom veu clar que els nostres drets els hem de defensar al carrer. Per això s'ha convocat la Vaga General.

El 14 de desembre la lluita serà forta, ens hi juguem bastant.

Ells ens volen dividir, nosaltres ens unim

I aquesta és una vaga general molt especial. En aquesta ocasió, juntament amb la demostració de la força que té la classe obrera quan es posa en marxa, la joventut estarà al carrer en primera línia, com a sector directament afectat que som. El govern del PSOE intenta separar-nos de la resta del poble treballador i enfrontar-nos-hi. Però a nosaltres tampoc ens enganyen. Els i les joves tenim els mateixos interessos i els mateixos enemics que el moviment obrer. Per això d'aquí al dia 14 farem un gran esforç per ambar al màxim de joves, per organitzar-nos als centres d'estudi on som i extendre la bronka als altres, per informar i mobilitzar tothom per que participi a les accions preparatòries de la vaga general. I el 14 de desembre ens trobarem als piquets i a la mani. Perquè ens rebotem contra una política que ens condemna a la inseguretat i a l'explotació, que ens pinta un futur ben pringat.

Ens diuen que la culpa de tots els mals és de la crisi econòmica, que "ens hem de sacrificar" per superar-la. I nosaltres, quina culpa en tenim, de la crisi? Una crisi que, a més, no pateix tothom, doncs la banca i els empresaris segueixen augmentant els seus guanys cada any. Som nosaltres qui ens hem d'empassar els efectes de la crisi, qui hem de currar en condicions precàries i per quatre duros. La "crisi" no és un accident, és la conseqüencia d'un sistema on només compta l'interès dels burgesos, on ens exploten i marginen per tal que uns quants es vagin engreixant. I només es pot solucionar de dues formes: en funció dels interessos empresarials i a costa del poble treballador, o acabant amb aquest sistema basat en l'opressió i l'explotació.

Ricard

Una important diferencia d'aquesta vaga respecte a la 20, J, 85: la p

A la Vaga General!

GENT AMIGA I GENT ENEMIGA

Les beneiteries d'un portaveu del PSOE. Les lleis escrites i les no escrites. Els amics i amiges d'una vaga general i els seus enemics...

"Se va a la huelga contra un Gobierno elegido democráticamente. Esto no es un juego", dèia a finals de novembre Martín Toval. La primera frasse tòpica no mereix cap comentari especial.

La segona és digne de treure-li alguna punta. Se li ha ocorregut pensar a aquest portaveu del PSOE que la classe treballadora i la joventut anirà per "jugar" a la vaga general del 14 de desembre? S'ho pot realment arribar a creure? Tan pocavergonya, cínic i prepotent és el partit en el que milita aquest diputat que pot considerar un "joc" aquest motiu d'oposició a la política reaccionària del govern? Al aquesta gent que pensa que el món és poca cosa més que el Parlament, el govern, els despatxos dels grups parlamentaris, les recepcions oficials, els sopars diplomàtics, la Casa Reial i coses semblants! Viuen d'esquenes al poble i contra el poble, però el Sr.Martín i gent com ell hauria de tenir present aquella dita popular que assegura que *"a cada porc li arriba el seu Sant Martí"*. Fa temps que hi ha gent que treballa per fer-ho possible...

Les lleis escrites i les no escrites

El govern (o governs, que és igual) del PSOE fa lleis i les aplica, com tots els governs. Però també està subjecte a un altre tipus de lleis, las de la lluita de classes, per exemple. No s,escriuen, però aquestes lleis acaben pesant més que les escrites. Afortunadament. Al govern del PSOE se li podria també aplicar una llei agafada del càlcul. Podriem anunciar-la així: el govern del PSOE està al costat dels poderosos en funció directament proporcional al temps. O així: el govern del PSOE està contra la gent explotada i oprimida en funció directament proporcional al temps. Poques coses són tan fàcils de demostrar.

Des que el PSOE té majoria parlamentària i va formar govern, ara fa sis anys, les agressions a la classe treballadora i a la joventut han estat cada vegada més grans i més ràpides. És avorrit repetir el de sempre, però cal fer-ho: retalls als salaris directes, contrareforma de la Seguretat Social (que ja va ésser motiu de la primera vaga general després de la mort d'aquell general feixista que tant temps va ser cap d'Estat), reconversió industrial prodigadora de la pèrdua de milers i milers de llocs de treball, privatització de moltes empreses públiques per major glòria i benefici dels capitalistes, acomiadament quasi totalment lliure...

Això pel que fa a l'anomenada política econòmica i social (per dir-ho així). Però és que en terreny estrictament polític (en realitat, on està el terreny no-polític d'un govern?) la llista és tan generosa o més que la primera: llei d'avortament que no és tot menys d'avortament, permanència en l'OTAN (aquí sí que les paraules s'ajusten als fets), repressió contra els objectors (l'exèrcit s'ha de tenir content...), la tolerància (i potenciació, perquè no dir-ho?) de la tortura, l'encobriment de la corrupció policial, el GAL (sense comentaris)...

Allò que dèiem del temps i de la proporció és, com pot apreciar-se, fàcil de provar. Quan més va, més cops rep el poble, i més durs, per part d'aquest govern.

Una vaga, sí, i a més, general

Quan semblava que tindriem un curs relativament tranquil pels senyors que jeuen en les butaques blaves d'aquella *"cova de lladres"* (Lenin dixit), resulta que no acabarà l'any i haurem fet una vaga general. La segona. Aquesta amb unes característiques més perilloses per al govern que no pas la primera. Citem-ne dues, al menys. Una: convoca també la UGT, que de sindicat militantment esquirol el 20 de juny del 85, passa ara a ser partidari de la vaga del 14 de desembre. Dues: la incorporació de la joventut, especialment l'escolaritzada, a la mobilització, fet de gran importància per la massivitat i contestació social que això suposarà, i més si tenim en compte que encara són recents aquelles mobilitzacions d'estudiants que tant van estremir al govern (del PSOE allà, de CiU aquí).

Ja tenim a tothom al lloc que li correspon. Una Vaga General no és gaire freqüent, desgraciadament, en aquestes contrades. Amics i enemics corren a situar-se ràpid. Al costat de la classe treballadora i la joventut, està colocada la majoria de la gent oprimida; al costat del govern, la llista és més llarga, però en total són molt pocs: burgesos, apalancats, cossos armats que els defensen i ideòlegs que els serveixen. Per dir-ho en poques paraules: tot el més podrit i fastigós d'aquest sistema d'explotació i opresió.

El govern de CiU, que mai hem d'oblidar està dirigit per un home lligat a la part més parasitària de la burgesia, els banquers, també s'ha posicionat clarament. Ha escollit bàndol. Més propiament: inmediatament ha corregut a combatre en el seu bàndol, el dels enemics de la Vaga General. Una cosa és tenir certs enfrontaments (mai gaire forts, no sigui cas que el poble s'ho cregui massa això de la protesta) amb el govern central per uns duros aquí o uns duros allà; però molt diferent és que el 14 de desembre hi haurà al carrer obrers, obreres i joves. Aquí no hi ha dubte, l'enemic de CiU estarà al carrer; l'amic en el PSOE, la policia que defensarà el "dret" a l'esquirolatge, la patronal que defensa la "modernitat" (del millor oprimir)... Com diria el Perich (o com jo crec que ho podria dir, vaja) "quan una vaga general està convocada, la burgesia tremola... sr. Pujol".

La batalla passa, la guerra continua

El 14 de desembre la Vaga General serà un èxit. La qual cosa, diguem-ho per ser exactes amb la veritat, demostrarà el que la Lliga Comunista Revolucionària ha vingut dient des de la temps. A saber: que quan els sindicats volen mobilitzar, es mobilitza. La "situació objectiva", "els moments adequats" i coses semblants acostumen a ser la majoria de vegades son de la llarga per a no mobilitzar. Demostrarà també que, com tot o quasi tot, es fa allò que es vol i es vol allò que es fa.

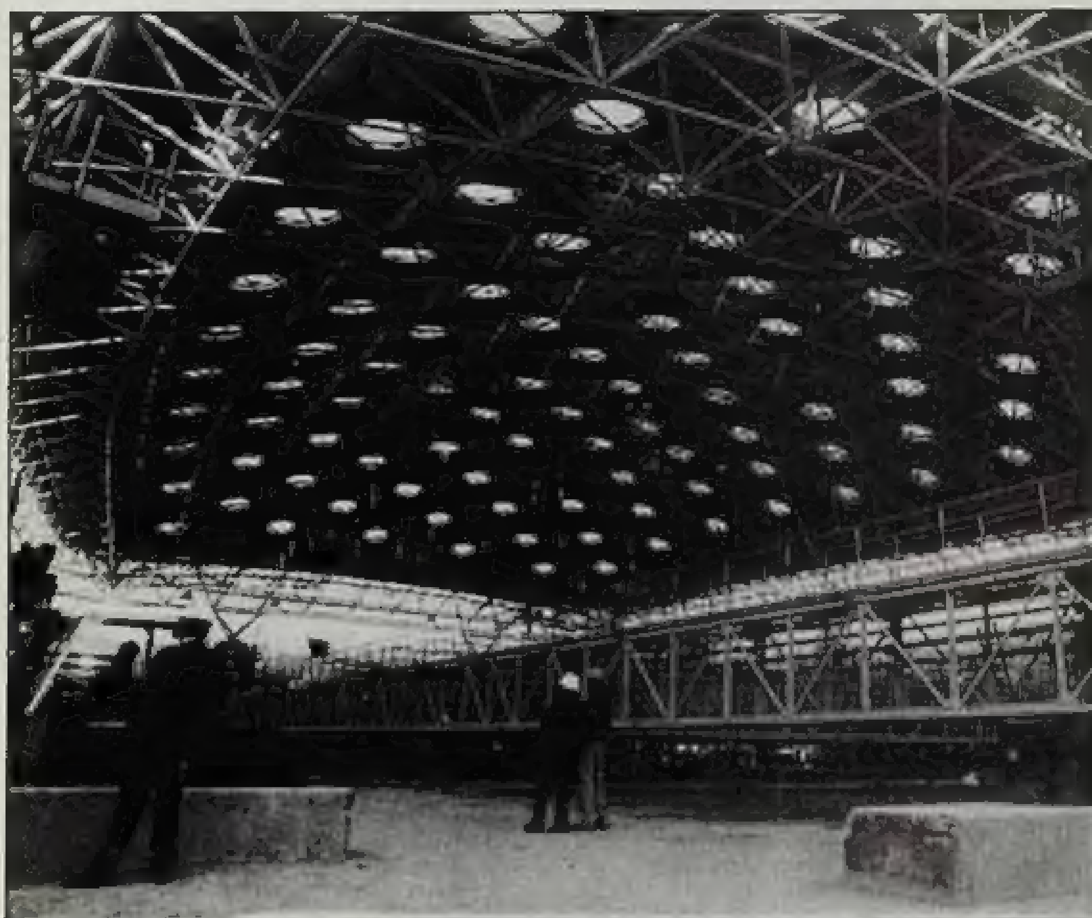
O sigui que estarem més armats (no literalment) per a contestar amb més raons que d'habitud (que no són poques) aquells arguments que al sí de CCOO ens tiren i que diuen que la mobilització és difícil i que "cal esperar" (a què?).

Després del 14 de desembre la guerra continua. Les guerres, com les partides d'escacs, diuen que les guanyen aquells que s'equivoquen menys vegades. Molts 14 de desembre aniran fent molts encerts. Perquè ja sabem que guanyar algunes batalles no és guanyar la guerra, però, per anar fent boca, és convenient guanyar-ne algunes. Nosaltres anirem per totes.

Daniel Raventós

L'OLIMPIADA "CULTURAL"

A Pasqual Maragall sempre li ha semblat curta la durada dels jocs. A algú se li deu haver acudit, atès que hi ha confusió entre "Jocs olímpics" i "Olimpíada", que era possible allargar el període de "gresca" a quatre anys. L'Olimiada va ser, per al poble grec, una mida fonamental del temps. El seu ús va ser introduït per l'historiador Tomeu pels volts de l'any 265 abans de Crist. Per al poble grec l'Olimpíada no va ser mai res més que els quatre anys dentre dos jocs olímps. En va organitzar els seus jocs com a part del culte a Zeus. El Maragall organitza l'Olimpíada com a un culte als mateixos jocs olímpics.

La nova doctrina de l'olimpisme pretén omplir el buit de fe que la desocupació i la degradació de la vida a la "metròpoli" han estès entre els ciutadans i les ciutadanes. Amb l'olimpisme s'anuncia la fi de totes les misèries.

Què és l'Olimpiada "cultural"?

El pre-programa que, en forma de luxós catàleg, ha editat l'ajuntament de Barcelona explica quins en són els principals objectius:

"Aconseguir la màxima participació de ciutadans i agents culturals, entitats i institucions en la dinàmica creativa que ha generat la convocatòrica olímpica... una millora de l'oferta regular de béns i serveis culturals que aplega Barcelona, una dinamització dels nous equipaments de què la ciutat vol dotar-se... i divulgar a escala planetària les realitats culturals de Barcelona, Catalunya y Espanya".

De fet, està tot explicat, però s'ha d'interpretar. La participació ciutadana, cavall de Batalla de Maragall des de la mateixa presentació de la candidatura amb els seus milers de "voluntaris olímpics". Mantenir durant aquests quatre anys el *"culte a l'olimpisme"* és fonamental, no solament de por que la contestació pugui arribar, entre determinades capes socials, als nivells de Mèxic l'any 68, o als de Seül més recentment. Dissortadament això és poc probable. Allò que diferencia el finançament de Barcelona 92 del de Seül, per no dir Los Angeles, és que aquí cal fer una inversió pública bàsica que els socialistes no controlen: la de la Generalitat. I aquesta veu en l'èxit de les olimpiades i la conseqüent capitalització de Maragall el risc més important per la permanència de Pujol com a president. Per tant, la part de la inversió que li tocarà a la Generalitat s'haurà de negociar des d'una posició de popularitat del projecte.

Quan a la dinamització dels equipaments culturals en projecte, la preocupació és clara. Ara per ara hi ha quatre "equipaments culturals" clau més o menys relacionals amb la data del 92, és a saber: el Museu d'Art Contemporani dissenyat per Richard Meier, l'Auditori Municipal de l'arquitecte Rafael Moneo, al costat mateix el Teatre nacional de Catalunya (Plaça de les Glòries) i la remodelació del monestir de Pedralbes per a contenir la col.lecció Von Thyssen, els dos últims dissenyats per Ricard Bofill.

Si els jocs de Los Angeles van ser una plataforma política (autofinançada amb capital privat i grans beneficis) de l'era Reagan i els de Seül una plataforma de llançament i promoció de la important indústria coreana, els de Barcelona són els de la promoció de la mateixa Barcelona: és la mateixa ciutat el producte a vendre. El que es pretén, alhora que l'aprofitament de la tecnologia derivada de la realització dels jocs, és atreure inversions per la fabricació de la "gran Barcelona" que somia Maragall. La cultura i les classes mitjanes al centre, la indústria i els treballadors a la perifèria.

En aquest projecte els equipaments culturals (que no critiquem de cap manera en si mateixos) fan el paper de "cavall de Troia". El cas més clar n'és el del Museu d'Art Contemporani. A més de la rehabilitació de la Casa de la Caritat i el Convent dels Angels, avui ja seus de la Biennal de Barcelona, es farà construir el museu de Meier, en si mateix un monument de categoria per la del seu dissenyador. Tot això, i la presència de l'excola Masasana, convertirà la zona del Raval en un centre d'iniciatives culturals, presència turística, etc. Serà, per tant, un focus adequat per a la inversió i pot donar origen a una transformació a petita escala semblant a la que es va produir al voltant del Centre Georges Pompidou a Paris.

L'ajuntament s'ha encarregat d'arrodonir l'operació, tot signant contracte amb un consorci financer qui s'ocupa de tota la maniobra especulativa. Comprarà cases deshabitades, immobles en ruïnes a preu de saldo amb la garantia de poder bastir i vendre a preus que evidentment no seran assequibles als inquilins actuals. El futur de tota la població de la zona que es veurà afectada per aquesta força lenta, no preocupa gens ni mica als socialistes. Allò que sí que els preocupa és que aquesta bossa de pobresa al bell mig de la ciutad "fa lleig" i fa nosa per la seva gran operació cultural. Després del 92 els mateixos especuladors miraran de vendre'ls una perifèria feta a la seva mida.

Programa

El programa "bateja" cada any de l'olimpíada. El nom reflecteix el tema de la macroexposició anual que l'ajuntament pensa organitzar. Així, el 88 és el *"Pòrtic de l'Olimpíada"*, el 89 *"de la cultura y l'Esport"*, el 90 *"de les Arts"*, el 91 *"del Futur"* i el 92, com podria ser d'altra manera, *"dels Jocs"*? A més d'aquestes exposicions hi ha tres altrs grups d'actes que recorren aquests quatre anys: la senyalització dels monuments històrics, els festivals de tardor (que serà una cosa així com una prolongació de la temporada del Grec) i la convocatòria de diferents premis internacionals en diverses disciplines de les arts i les lletres. Aquest és l'esquema bàsic que encara s'ha de concretar, eixamplar i col.locar. En el seu conjunt, però, representa una oferta cultural al llarg de quatre anys difícilment superable. La gran operació de canvi d'imatge i llençament de Barcelona s'anirà revelant durant tot aquest període. Ara per ara ens trobem només en el *"Pòrtic"*.

El Pòrtic

De moment no es pot dir que s'hagi travessat gaire gloriosament el *"Pòrtic"*. El primer acte, *"La nit"*, una mena de benvinguda a l'olimpíada i pretenciosa amalgama de música clàssica i de rock (Caballé & Mercury Fusion) davant les fonts de Montjuïc amb la presència de Ses Majestats i altres patums ha estat un fracàs reconegut. Però bé, de moment la cosa ha quedat més aviat "entre nosaltres". Els artistes no cobraven, perquè olimpíada és publicitat, i la productora japonesa que en va comprar les imatges s'encarregarà de retallar, ordenar, falsejar i fer ressaltar el que calgui per tal de fer-ne un bon producte pel seu propi guany i la bona imatge de Barcelona arreu del món.

L'exposició "Barcelona 92" que arreplega, segons el catàleg, els projectes relacionats directament i indirectament amb els jocs, impressiona per la gran quantitat de papers i maquetes. És al.lucinant com s'apilen projectes, avantprojects, esbossos... Tot el que s'ha trobat s'ha enganxat amb xinxetes sense importar la seva possible relació amb les olimpiades o fins i tot si s'ha fet o si es farà. Per damunt de tot, cal acaparar. Qualsevol totxo que es posa a Barcelona es posa per a l'olimpíada.

I per concluir, dues dades: El responsable del montatge de l'exposició va dimitir poc abans de la seva inauguració; i la informació sobre costos de projectes i les entitats financeres que hi ha al darrere que havia de figurar entre la informació, resulta que respecte a la meitat dels projectes encara no es [illegible].

J.Llopart

"Benvingut al negoci..."

LES INSTITUCIONS Y LES AGRESSIONS A LES DONES

350 dones de Cataluna, i 2.000 d'arreu de l'Estat, ens hem inscrit a les "Jornades Feministes contra la violència masclista" que es celebraran els dies 3, 4, 5 i 6 a Santiago. Ni la llarga distància per algunes dones, ni la decisió del Govern PSOE de treure aquest pont -i ja sabem amb la pressió de qui-, ens ha aturat.

La Comissió contra les Agressions a les Dones presentem tres ponències: les violacions, com respondre a la violència masclista i com analitzem la política de l'Administració Pública entorn a les agressions a les dones. En aquestes línies reproduïm el que ha estat els elements fonamentals de la nostra reflexió entorn al tema de la política de l'Administració, amb l'objectiu d'aprofundir en el raonament entorn la lluita contra les agressions a les Dones.

En els darrers anys hem pogut observar que encar que de manera molt tímida, insuficient i demagògica l'administració no ha tingut més remei que reconeixer l'existència d'una violència especifica contra les dones. El fet que el conjunt de l'administració no s'hagi pogut mantenir en el silenci és degut fonamentalment a tres raons: la primera d'elles per la campanya continuada del Moviment Feminista en la denúncia i resposta de les agressions a les dones; la segona per l'augment considerable de dones que veuen la importància i necessitat de denunciar les agressions que pateixen; i la tercera per l'augment de sensibilitat social.

Es evident que aquestes tres raons que per facilitar citem per separat, ha estat fonamentalment la lluita del Moviment Feminista la que ha aconseguit treure a l'àmbit públic moltes de les agressions considerades únicament com privades, i aquest és el canvi objectiu que ha permès que hi hagi un augment tan de les denúncies de les dones agredides, com de la sensibilitat social.

El reconeixement per part de l'administració de l'existència d'una violència especifica cap a les dones no ha estat generalitzada, i no ens ha d'estranyar ja que les solucions reals a aquesta realitat suposen un enfrontament amb l'organització patriarcal de la nostra societat, la qual cosa és evident que no estan decidits a dur a terma.

...ens obliden o ens enganyen

Voldria fer un repàs ràpid de les experiències dutes per l'administració a Catalunya.

El primer a remarcar és que aquestes experiències han estat centrades en els Serveis Socials d'alguns Ajuntaments, i a la creació del "Servicio de Atención a la Mujer de la Brigada Regional de Policía Judicial".

No voldria que passés desapercebut que no he anomenat la Generalitat. Mentre la Comissió Interdepartamental de Promició de la Dona va organitzar unes Jornades de Dones Empresàries, pel contrari en un tenma tan important com el de les agressions a les dones han guardat el més absolut silenci; a més de denegar totes les subvencions demanades pels Grups de Dones de la Coordinadora Feminista de Catalunya.

El silenci de la Generalitat és escandalós, però no menys escandaloses són les experiències de la resta de l'administració.

La major part d'ajuntaments no tenen cap servei especific per dones agredides. Des de la nostra experiència en coneixem dos: el de Barcelona i de l'Hospitalet.

L'Ajuntament de Barcelona compta entre els seus "èxits" amb la creació d'un Centre d'Informació i Urgència (CiU) i un Refugi per a Dones Maltractades. El CiU només ofereix informació, fonamentalment de l'aspecte legal, i no té cap tipus d'infraestructura que permeti donar sortides individuals, i molt menys col.lectives a les dones que acudeixen a ell.

Quant a la Casa Refugi per a Dones Maltractades encara és més increïble, ja que només té una cabuda per 20 persones (comptant les dones i les seves filles i fills), i funciona amb una llista d'espera; i a sobre ens ho pretenen vendre com l'èxit i la conquesta socialista, tot seguint l'orientació de l'Instituto de la Mujer.

D'exemples de postures demencials d'Ajuntaments front a les agressions a les dones n'hi ha un munt. A la ciutat de Badalona en els darrers mesos el tema de les violacions ha estat al carrer, i possiblement no perque hi hagin més que a d'altres llocs, sinó perquè els grups de dones estan fent una forta campanya per tal que cap agressió quedi sense denúncia, ni resposta. Des d'aquestes planes ja us varem informar dela campanya contra el policia violador. Doncs bé, l'Ajuntament de Badalona no es va definir davant l'acusació pública realitzada pels Grups de Dones exigint l'empresonament del violador, però sí que va reconèixer la situació de risc en que vivia la dona violada i li va pagar unes reixes per les finestrs de casa seva per a "protegir-la" del violador en llibertat.

A 1983 l'Instituto de la Mujer llançava la consigna "Dona la policia és la teva amiga". Però aquesta campanya, realitzada conjuntament amb el Ministerio de Interior, no va tenir èxit. A les comissaries l'actitud de la policia continuava essent despòtica amb les dones i moltes vegades (com fins i tot va reconeixer la Carlota Bustelo) desanimaven les dones per a que no posessin denúncia. I és així que amb la contradicció existent entre la política de crear confiança en les instituciones i la realitat d'aquestes es veuen obligats a crear a 1988 els serveis especials d'atenció a les Dones dins la policia. Realment és d'agrair que no ens tractin a patades, però ens consta que casos com per exemple les amenaces, és a dir quan no hi ha sang, cap blau, ni os trencat, la major part de les vegades no es tramiten les denúncies, i per altra banda tampoc hem observat un canvi en quan a l'aprofundiment de les investigacions.

En general, podem afirmar, que la política de l'administració ha estat basada en la creació de serveis, que a més d'ésser totalment insuficients, tenen l'objectiu clar d'embellir l'imatge de l'administració, i un contingut dubtós en la mesura en la qual no s'enfrenten a l'arrel del per què les agressions a les dones.

... que no ens venguin la moto

En definitiva, ens hem de preguntar en què es basa la política de l'Administració. Parteixen de la base que la violència especifica contra les dones es fruit de l'actuació d'un home contra una dona i totalment al marge de les relacions patriarcals del sistema.

D'aquesta manera l'administració concreta la seva política fonamentalment en augmentar la confiança en les Institucions en general, i donant-li un gran pes a les lleis com a font d'igualtat entre els sexes. Però el que està clar és que es tracta d'una igualtat formal i no d'una igualtat social.

No ens poden enganyar. Sabem perfectament que les lleis i la justicia, malgrat que evolucionen per pressions socials, tenen entre els seus objectius el manteniment de l'ordre establert; i aquesta realitat li hem d'afegir les traves que es poden posar des del poder judicial en les interpretacions de les lleis.

Tampoc podem oblidar que les lleis aconsegueixen individualitzar les agressions, tornant a l'àmbit privat les agressions a les dones.

Es evident que malgrat la desconfiança que tenim en les lleis i el poder judicial, també lluitem per tal que siguin el més favorable cap a les dones, ja que volem aconseguir un aqualitat de vida el millor possible, i com abans assenyalava les millores de les lleis signifiquen l'existència d'una pressió social i el reconeixement d'una realitat.

Les solucions protectores que ens ofereixen les Institucions no ens serveixen. Exigim l'existència de serveis d'atenció a les dones agredides i de lleis favorables a les dones amb el contingut que ha reivindicat el Moviment Feminista, perquè sabem que mentre la relació patriarcal existeixi hi haurà una violència especifica contra les dones. Però aquestes mesures són insuficients i totalment parcials perquè no s'enfronten a l'arrel de les causes de les agressions a les dones.

L'administració s'oblida de temes tan importants com: la manca d'educació sexual, el sexisme a l'escola, la utilització de la dona en els mitjans de comunicació, el gran atur i les condicions precàries de treball de gran nombre de dones, l amanca de serveis col.lectius... I sempre que pot, ignorar el Moviemtn Feminista, i per tant la necessitat d'organització de les dones.

Totes aquestes realitat, i d'altres, que he anomenat ara són les que fan possible el poder dels homes sobre les dones, i sens dubte aquesta és la base fonamental sobre la que es legitima la violència contra les dondes a la nostra societat.

Neus Moreno

Ens trobareu a:

"Ca la Dona"

C/ Gran Via, nº 549 4art 1a

Telèfon: 323 33 07

TOTS ELS DIJOUS DE 6 A 8 DE LA TARDE

(A partir del gener de 1989)

Comissió contra les agressions a les Dones

ANIVERSARI... I ACTUALITAT

Ara fa cinquanta anys de la fundació de la Internacional que més temps ha durat. Es una història plena d'entrebancs, plena de dificultats, d'errors... però també d'innegables encerts i, per què no dir-ho?, de moltes heroïcitats. Es part de la nostra història i, per això mateix, cal conèixer-la.

Nit. Negra nit. Mitjanit en el segle. L'any 1938. Imaginem-nos-el.

La revolució russa de fa 20 anys, només un record. Des de llavors desfeta rera desfeta. L'empenta revolucionària del proletariat a Itàlia i Alemanya ha estat continguda i el moviment aixafat. S'hi ha instal·lat el feixisme, l'expansionisme del qual, a més, anuncia una nova guerra mundial inter-imperialista. A Txina, un desastre sagnant. A l'URSS -a l'època, encara l'únic país on s'ha enderrocat el capitalisme- tota oposició a la burocràcia ha quedat liquidada. Amb els famosos processos de Moscú s'acaba de produir l'eliminació física dels últims membres de la vella guàrdia bolxevic. A França, un prometedor moviment de vagues amb ocupacions de fàbriques s'ha esbravat. I a l'Estat Espanyol, un cop frenat l'impetu revolucionari, la victòria de les forces franquistes a la guerra civil ja està cantada.

Doncs precisament en aquesta situació un grup reduït de militants de diversos països que havien restat fidels als ideals comunistes va decidir de fundar una nova Internacional, la Quarta.

Aquesta decisió no va sortir del no-res. La situació també, com sempre, tenia unes causes.

Desfetes i degeneració

A l'era imperialista els enfrontaments "a mort" entre les classes fonamentals i antagòniques de la societat són inevitables. No pas així, però, els resultats favorables a la burgesia. El triomf de les forces més reaccionàries s'explicava per la degeneració dels partits comunistes, fruit de l'estalinisme. Aquest, posant per damunt de tot la defensa dels interessos de la capa social de la qual era expressió, havia acabat amb el potencial revolucionari dels partits dits comunistes de la Tercera Internacional, convertint-los, fins i tot, en obstacles per fer la revolució.

Des dels primers moments d'aquesta degeneració hi havia qui feia tots els possibles per combatre-la, sobre tot els comunistes que s'identificaven amb les tesis de Lleó Trotski. Primer, ho havien fet des de dins. Perseguits i expulsats, ho continuaven fent desde fora malgrat les calúmnies, la marginació i la repressió física tant per part dels estats burgesos com pels partits comunistes oficials, i especialment el de l'URSS.

Només en havent esgotat totes les possibilitats de corregir el curs d'aquests partits es van plantejar la creació de nous, d'una nova Internacional.

Una nova Internacional

Si les tres primeres Internacionals s'havien creat en moments d'avenç del moviment obrer, i la Segona i la Tercera havien comptat amb gran nombre d'efectius, ¿quin sentit podria tenir de fundar-ne una de nova en aquestes circumstàncies de triomf de la reacció, amb pocs militants i unes perspectives no gaire prometedores?

Quin sentit? Senzillament, no hi havia més remei... per a la gent que encara confiaven en la classe obrera i conservaven intactes les seves ganes i determinació de donar la volta a la truita.

Simples somiatruites, doncs? No ben bé. Optimistes sí. Però hi havia raons per ser-ho. Una anàlisi de la dinàmica de la situació induïa a pensar, que tard o d'hora la classe obrera tornaria a topar amb el capital i també amb la burocràcia que havia usurpat el seu poder a l'URSS.

Tot i això, sabien que amb una revolta espontània, no n'hi hauria prou. Calia, per tant, defensar, adaptar, desenvolupar el programa revolucionari: els objectius d'una vertadera revolució i els mètodes per assolir-los.

Però aquesta empresa no tindria èxit sense la intervenció directa en la lluita de classes d'una avantguarda no simplement conscient, sinó a més implantada i experimentada. Continuar la lluita, preparar el futur, en aquestes condicions era, doncs, posar-se a construir aquesta avantguarda a nivell mundial. Es a dir, crear una nova Internacional.

Temps difícils

Durant molts anys la Quarta Internacional va passar per un període de grans dificultats i pocs resultats. Així i tot, va ser igualment un període ple d'episodis heroics que van ajudar a assegurar la transmissió de l'herència revolucionària.

Davant el perseguiment estalinista a l'URSS gairebé els únics que no van "confessar" ni retractar-se van ser els "trotskistes". Com va escriure Leopold Trepper, responsable de l'espionatge soviètic dins l'Alemanya nazi, empresonat a l'URSS després de la guerra: *"Avui els trotskistes tenen el dret d'acusar qui, antany, udulava a la mort amb els llops... Ells no van "reconèixer" les seves culpes, perquè sabien que el seu penediment no serviria ni al partit ni al socialisme".*

Al ghetto de Varsòvia van editar un periòdic clandestí fins els últims dies de l'alçament en el qual van participar molt activament. A la França ocupada pels nazis van contribuir a la resistència amb un treball subversiu dirigit envers els soldats alemanys. Als camps de concentració nazis van seguir militant malgrat el perill doble: de part de la SS i de banda dels presoners estalinistes.

Naturalment aquestes condicions extremes havien d'originar no pocs problemes polítics. I si bé és cert que la Internacional va saber situar-se si fa no fa correctament davant els nous fenòmens sorgits després de la Segona Guerra Mundial (assimilació estructural dels països de l'Est per l'URSS, revolució a Txina i Iugoslàvia i més tard a Cuba, guerres d'alliberament nacional a les colònies) ho és igualment que la Internacional va conèixer diverses escisions, producte de la impaciència, de les frustracions, de la marginalització, en definitiva de la impossibilitat de dirimir en la pràctica les diferències teòriques.

Però de dreceres, no n'hi havia i no n'hi ha. El treball quotidià d'acumulació de quadres va seguir endavant, per exemple ajudant des de la França metropolitana el procés d'alliberament nacional d'Algèria, i en campanyes coordinades arreu del món, fins i tot en el si imperialista dels EEUU, solidaritzant-se activament i efectivament amb la lluita antiimperialista del poble vietnamita.

I a partir d'aquí la Internacional, tot conectant-se amb una nova generació rebel, la del 68 de la qual tant s'ha parlat i escrit darrerament, va experimentar un creixement força important.

Un vell i actual dilema: "socialisme o barbàrie"

Encara hi ha qui troba exagerada aquesta fórmula. Però no és pas barbàrie el fet que la vida de milions de persones es veu truncada per la fam? I no ho són el sexisme i el racisme, la destrucció del medi ambient o l'opressió nacional? No ho són les guerres imperialistes i l'assetjament de les revolucions exitoses? I no ho és l'existència de la bomba atòmica o la de neutrons que mata les persones tot deixant intactes les cases i les fàbriques?.

Es a combatre aquesta barbàrie i a lluitar pel socialisme que es dedica la Quarta Internacional amb totes les seves forces encara modestes.

La seva participació arreu del món en les campanyes de solidaritat amb Nicaràgua i Sud-Àfrica subratlla la seva actualitat. Como ho fa també la seva presència, tot unint àrabs i jueus socialistes, en la lluita del poble palestí contra l'Estat sionista d'Israel.

I d'una forma especial aquesta actualitat es veu confirmada pels esdeveniments a Polònia i d'altres països del bloc "socialista". A la mateixa URSS les pròpies contradiccions i la crisi del seu sistema burocràtic han provocat la recerca d'una sortida a través d'unes reformes parcials, la Glasnost i la Perestroïka, que previsiblement provocaran noves contradiccions i crisis al seu torn. En aquest procés, amb un cert qüestionament de la legitimitat d'alguns aspectes de l'estalinisme, s'han rehabilitat tots els antics dirigents bolxevics liquidats després d'haver estat falsament acusats de crims contra l'URSS. Tots, menys un.

Tothom és conscient que el corol·lari n'hauria de ser la rehabilitació de Trotski i la legitimació de la seva lluita política... i la dels seus continuadors, un os difícil d'empassar i més encara de pair. Si més no, sense la intervenció de la classe obrera d'aquell país.

Els temps que corren per aquestes contrades no són gaire fàcils ni per la classe obrera i la gent oprimida en general, ni per la gent revolucionària en particular. Però com hem vist, han estat molt pitjors. Qui no claudica només té una opció: seguir forjant l'instrument de la revolució arreu del món, el partit revolucionari.

A la Quarta, en el seu aniversari: Per molts anys!

Oriol & Dalton

